

Groninger Bert Pot, vijftig jaar, verloor een hand bij een bedrijfsongeval en stelde zich bij zijn revalidatie een einddoel: opnieuw motor rijden.

Per ongeluk ambassadeur

Dat het verliezen van een hand niet het einde hoeft te betekenen van zijn hobby motorrijden bewees Bert Pot.

Het gevoel dat ik tijdens de eerste rit had was onbeschrijfelijk. Na een half uur rijden moest ik stoppen en heb eerst wat tranen moeten weg-pinken. Iedereen die aan een revalidatieproces begint stelt zich een einddoel. Voetballers willen weer op het hoogste niveau spelen, ik moest en zou motorrijden. Ik koos bewust voor een echte uitdaging. Ik had natuurlijk ook boodschappen halen als einddoel kunnen kiezen, maar dit stond boven aan mijn lijst. Ik hoef jou als motorrijder toch niet uit te leggen waarom? Het contact met

de natuur en de ontspanning is met niets te vergelijken. Ik heb zowel met een motorfiets als met een auto in de bergen gereden en het is bijna niet onder woorden te brengen hoeveel mooier het is met de motor.”
 “Ik heb voor mijn gevoel niets bewezen. Ik wilde op dezelfde manier verder gaan als voor het ongeluk, dat is alles. Sleutelen doe ik ook nog zelf. Ik ben ooit twee uur bezig geweest met het losdraaien van een boutje. Een ander doet dat misschien in twee minuten, maar omdat ik geen gevoel heb in mijn prothese lukt mij dat niet. Na twee uur had ik wel zoiets van ‘Dat heb ik toch maar even mooi geflikt’. Als het niet lukt dan heb ik daar ook vrede mee, als ik maar alles

heb geprobeerd. Je moet wel realistisch blijven; sommige dingen kan ik niet meer. Als je dat niet accepteert, ben je al snel gefrustreerd. Uiteindelijk had ik het ook geaccepteerd als ik nooit meer had kunnen motorrijden, maar eigenlijk ging het opnieuw leren rijden erg soepel. Na drie rijlessen en wat stiekem oefenen slaagde ik voor het examen. Motorrijden is mijn tweede natuur, dat raak je niet zomaar kwijt. Ik moest er als linkshandige alleen aan wennen dat ik alles met rechts moet doen. Het zwaarste is dat je in noodsituaties hetzelfde doet als een non-gehandicapte. Dat vertrouwen moet je opbouwen, want je verwacht toch dat de controle minder is. Ik heb nooit overwogen om

op een klein motorfietsje te stappen om het wat makkelijker te maken. Een scooter is ook geen optie, want zonder koppeling en versnellingen is de sjeu van het motorrijden af. Een Honda CB1000F was mijn eerste motorfiets na het ongeluk en bij mijn huidige BMW RT legde ik de lat nog wat hoger.”
 “Mensen kijken me vaak raar aan als ik van de motor stap. Mijn prothese ziet eruit als een haak en ik draag er geen handschoenen over zoals anderen uit cosmetische redenen soms doen. Ik ben de broer van Captain Hook zeg ik altijd. Vaker nog kijken mensen me verwijtend aan. Die hebben zoiets van ‘Moet je nou echt weer zo nodig gaan motorrijden?’ Heb je dat ooit gehoord bij iemand die na een auto-ongeluk weer gaat autorijden? Ach, dat soort reacties went en gelukkig staan er net zoveel positieve tegenover.”

» « IK KOOS BEWUST VOOR EEN EGTE UITDAGING. »